

Nagovor nadškofa msgr. Alojzija Cvikla DJ pri maši za domovino v ljubljanski stolnici, petek, 23. junij 2017

Spoštovani sobratje v škofovski službi, dragi duhovniki, redovnice in redovniki, spoštovani predstavniki političnega in kulturnega življenja, predstavniki diplomatskega zbora, dragi bratje in sestre!

Na praznik Jezusovega srca in pred praznikom dneva državnosti smo se zbrali tukaj v ljubljanski stolnici k sv. daritvi, da skupaj prosimo blagoslova za našo domovino Slovenijo.

Beseda domovina ali OČEVINA, kot bi dejal bl. A. M. Slomšek, že sama vključuje misel dom. Biti brezdomec, zgolj tavati in iskati skozi življenje, to je lahko za človeka velik problem. Vsak od nas v sebi nosi hrepenenje po domu, kraju, kjer se čutimo ukoreninjene, sprejete in kjer lahko rečemo, da smo tukaj doma. Dom je zato kraj, kamor se človek vedno z veseljem vrača. Domovina pa ni samo določen prostor pod soncem. To so tudi naši spomini, to je živ stik med nami ljudmi, če »dobro v srcu mislimo«, to je naša narodna dediščina, ki smo je skupaj deležni. Blaženi A. M. Slomšek pravi: *»Vsakdo dobiva od svoje domovine mnogotere in velike dobrote. Zato je vsak prebivalec svoji domači deželi dolžan hvalo, ljubezen in dolžno pomoč. To hvaležnost, ljubezen in pomoč imenujemo domovinsko ljubezen ali domoljubje.«*

Danes mnogi ne ločijo pojmov domovina in država. Država je ustanova, ki je postavljena, da upravlja z domovino. Problem pa nastane, če tisti, ki jim je ljudstvo zaupalo upravljanje z domovino, to zaupanje izrabijo za iskanje svojih lastnih koristi. Še huje je, če se polastijo državnih ustanov in začnejo deliti ljudstvo na »naše« in na vse druge »moteče ostale«. Domovino lahko doživljamo, kot našo, kot naš skupni dom samo, če smo tudi sami pripravljeni prispevati svoj delež, in to v vsej iskrenosti in osebni odgovornosti. Pri tej sv. maši želim omeniti tri vrednote, ki se mi zdijo pomembne na poti, da bi našo samostojno Slovenijo čutili, kot naš skupen dom.

Prvo vrednota, ki je premalo postavljamo v ospredje je skrb in prizadevanje za skupno dobro. To pomeni, da sem sposoben izstopiti iz sebe, iz svojih ozkih interesov in gledati na to, kar je dobro tudi za drugega in za naš skupni blagor. Tistim, ki so jim zaupane pomembne in odgovorne službe v družbi, bi morali imeti skupno dobro za prvo merilo svojega delovanja, potem bi se marsikaj spremenilo in tudi ljudje bi se v tej državi počutili drugače: ne zgolj številke, ali kot sredstvo, ampak kot tisti posamezniki, ki imajo v tej državi svoje mesto, za katerega čutijo, da je primerno ovrednoteno in spoštovano. *Kompendij družbenega nauka Cerkve* to lepo opredeli, ko pravi: *»Država mora zagotavljati takšno povezanost, skladnost in organiziranost civilne družbe, katere izraz je, da k skupnemu dobremu lahko prispevajo vsi državljani«* (št.168). Skupno dobro ni samo sebi namen, svojo vrednost ima samo v povezavi z doseganjem zadnjih človekovih ciljev in s splošnim skupnim dobrim vsega stvarstva.

Druga vrednota je spoštovanje dostojanstva in enkratnosti vsakega človeka. Tu mislim, na spoštovanje človekove svobode, njegovega verskega prepričanja in verske svobode. Rekli boste, vse to je zapisano v temeljnih listinah o človekovih pravicah. To je res, toda v praksi in življenju pa dostikrat temu ni tako. Dostikrat je v ozadju raznih predlogov zakonov čutiti, da anonimni pripravljavci zakonov želijo v imenu svobode verujoče načrtno omejevati in jim onemogočati, da bi lahko svobodno živeli svojo vero.

Tretja vrednota pa je zavest, da je naša skupna domovina za vse nas dar in priložnost. Ni nekaj samo po sebi umevnega, ali slučaj, ampak je to pot dolgega procesa in zorenja. Mi smo prejeli ta dar, da lahko živimo v tej naši samostojni državi, o kateri so številne generacije Slovencev pisale in sanjale. Danes je to resničnost. Ob tem pa se moramo zavedati, da lahko ta dar in to zgodovinsko priložnost, ki nam je dana, tudi zapravimo.

Zato smo danes zbrani pri tej sv. sveti maši in molimo za našo domovino. Želimo se zahvaliti za ta prejeti dar, izraziti hočemo hvaležnost in veselje, da sta nam podarjena: ta naš prostor pod Triglavom in čas, v katerem živimo. Ob tem se zavedamo, da je vsak od nas poklican, da prispeva svoj delež k rasti naše države: ne samo v materialnem smislu, ampak, da bi tako napredovali, da bi Slovenijo doživljali, kot naš skupni dom, jo imeli radi in bomo pripravljeni vsak po svojih močeh prispevati k njenemu razvoju. Prav je, da pri tej sveti daritvi mislimo na našo domovino, kot naš skupni dom. To ni samo Slovenija znotraj meja naše domovine. Slovenija vključuje tudi zamejce in zdomce. Čutimo, kako zelo je potrebna naša povezanost in izmenjave, tako kulturne, kot duhovne. Potrebno je, da na ta način rastemo v naši medsebojni povezanosti ter doživljamo, da je Slovenija naš skupni dom, za nas žive, kot tudi za pokojne; za sedanjo generacijo in tudi za generacije, ki prihajajo za nami.

Ob tej priložnosti se zahvaljujem vsem, ki v naši državi skrbite, da živimo v miru in si prizadevate za pravno državo. Posebno priznanje izrekam tistim, ki se zavzemate za versko svobodo ter za svobodo vseh, ne glede na njihov svetovni, oz. verski nazor. Ob tej priložnosti izrekam pričakovanje, da bo država še naprej nadaljevala dialog s krščanskimi cerkvami in z vsemi drugimi verskimi skupnostmi in da bo na mednarodni in nacionalni ravni nadaljevala urejanje položaja Katoliške cerkve v Slovenji. Prepričan sem, da lahko država skupaj s cerkvami in drugimi verskimi skupnostmi naredi veliko pozitivnega za vse naše državljane, zlasti še na področju sociale, izobraževanja, kulture, pa tudi pri reševanju migrantske, oz. begunske krize. Medsebojno sodelovanje in dialog je temelj naše države in naše skupne prihodnosti.

Današnji praznik Jezusovega srca je za vse nas vabilo, da vstopimo v njegovo srce. Vabi nas, da vstopimo v njegovo ljubezen in odkrijemo moč te ljubezni, ki edina lahko ozdravi naše notranje rane, nas osvobodi strahu in nas poživlja ter nam vliva upanje. Če bomo sprejeli njegovo povabilo, bomo tudi mi rastli v ljubezni in doživljali, kako v nas raste božje življenje.

Moja želja in iskrena prošnja danes je, da bi vsak od nas bil sposoben narediti čim več dobrega in bi s tem prispeval svoj delež, da bo v svetu, v katerem živimo, več luči, več dobrote in ljubezni. Amen.

msg. mag. Alojzij Cvikl
mariborski nadškof metropolit in
podpredsednik SŠK